

Siklósi András

Vérző trianoni sebeink gyógyításának kötelessége és esélyei

(Elhangzott 2016-08-16-án Budapesten, az MVSZ IX. Világkongresszusán, a trianoni szekcióban.)

Ez a dolgozat egy hosszabb tanulmányom része. Az eredeti változatot (címe: A trianoni nemzetgyilkosság egyetemes hatásai és revíziójának sürgető parancsa) kénytelen voltam harmadára-negyedére csökkenteni, hogy világkongresszusi előadása beleférjen a megadott szűk időkeretbe. Ennek megfelelően teljesen elhagytam a békediktátum szégyenteljes okainak-előzményeinek, valamint a mindnyájunkat sújtó tragikus következményeinek taglalását; s csupán a lehetséges és szükséges megoldások fölvázolására szorítkoztam, mert úgy vélem, hogy e téren lehet leginkább eredeti véleményt formálni, ill. sajátos, egyedi tanulságokat levonni.

A trianoni katasztrófát a bolsevizmus évtizedeiben említeni is tilos volt, de „szalonképes” politikai körökben ma is kerülendő témának számít. Ennek ellenére az utóbbi 20-25 évben számos jó szellemű, elmélyült, figyelemfelkeltő cikk, esszé és monográfia született itthon is, sőt az emigrációban készült korábbi művek jelentős része is hozzáférhető a komolyan érdeklődők számára. Persze a hallgató, álmos többség alig tud erről; szó sincs tehát arról, hogy a bennük foglalt gondolatok népünk egészét áthatják, ill. agymosott, elsivatagosodott tudatát hasznosan megtermékenyítik. Igen kevesen vagyunk, akiket e súlyos nemzeti tragédia állandóan foglalkoztat, jóllehet hozzáállásától, viszonyulásától függetlenül, a belőle fakadó gondokat és terheket az egész magyarság a zsigereiben hordozza, s amíg képtelen eredményesen megbirkózni velük, addig reménye sem lehet a megújulásra és fölemelkedésre.

Felelős hazafiak, becsületes értelmiségiek sokasága kongatja a vészharangot, hiszen az eltelt három emberöltőnyi idő alatt **népünk a végpusztulás küszöbére jutott, több ezer esztendő történelmének mélypontjára,** olyan feneketlen kútba, ahonnan

csak roppant energiák mozgósításával sikerülhet a feltámadás. A pesszimistábbak szerint azonban a nemzethalál mindenképpen elkerülhetetlen, s rajtunk már az Isten sem segíthet; itt már az égi csoda vagy egy fantasztikus csodasorozat is elégtelen. Egyre fogyatkozik azok száma, akik derűsen néznek a jövőbe, akik még hisznek valamilyen gyökeres fordulatban, s közülük is kevesen vannak, akik nem kívülről, a tőlünk nagyrészt független külső körülmények pozitív változásaitól várják mindezt. Viszont elenyésző kisebbségbe szorúlnak azok, akik a kellő ismeretek birtokában nemcsak passzívan szemlélődnek, esetleg tudásukat másoknak is átadják, hanem akik aktív küzdelemre, kitartó helytállásra buzdítják a nemzetet, vagy legalább szűkebb pátriájuk atyafiságát. Mert az most már tökéletesen bizonyos, hogy a trianoni pestist, az életünket mérges pókként átszövő és sakkban tartó

trianoni rémálmod csupán egy hatékony egységfrontba tömörülve, egymással és elszakított testvéreinkkel megingathatatlan szolidaritást vállalva, kizárólag a saját erőnkben bízva, minden áldozatra és harcra készen győzhetjük le. Azaz sürgősen cselekednünk kell

, mert ebben az önző és aljas világban a legszebb gyászbeszéd, a legalaposabb bizonyíték, a legkiválóbb nyomtatvány, a legforróbb hazaszeretet, a legősibb jog s a legtökéletesebb igazság is hatástalan, és alig több az üres semminél. Haladéktalanul más útra kell lépnünk, azonnal tennünk kell valamit túlélésünk, megmaradásunk érdekében, mert ezt a munkát senki más, semmilyen álságos nagyhatalom vagy világbíró hivatal helyettünk el nem végezheti.

Már nincs hova hátrálnunk, a további lemondás és beletörődés maga az oktalan halál, a temetői államközi békéje, a tömegsírok borzalmas status quoja; míg a bátor önvédelem, a kemény szembezállás ellenségeinkkel, a hősies végvári harc visszahozhat valamit abból, amit elődeink vérrel-verejtékkel megőrzött örökségéből könnyelműen eltékoztunk. Semmilyen szerződés, egyetlen katonai megszállás sem tarthat örökké, s nem akadályozhatja meg egy nép feltámadását. Amit nem az igazságnak megfelelően rendeztek el, nem lehet végleges. Magyarország sohasem ismerheti el azt a csonkítást, melynek áldozatává vált, és semmilyen pártnak, kormánynak vagy államfőnek sincs joga lemondani bármiről nemzetünk nevében.

Két sarkalatos tétel mindig mellettünk szól. Az egyik, hogy a kisebbségi sorsnak egyetlen hatásos gyógyírja van: meg kell szüntetni, azaz érvényesíteni kell a nemzeti önrendelkezést. A másik pedig az, hogy a magyar nemzet egy és oszthatatlan, tehát részekre szabdalva is összetartozik. Párhuzamosan kell küzdenünk a valódi belső rendszerváltásért és fölemelkedésért, ill. a külhoni magyarság érdekeinek hatékony védelméért. Vegyük észre már, nem azzal ártunk honfitársainknak, ha a leghatározottabban föllépünk mellettük, hanem ha sorsukra hagyjuk őket!

Azt sem feledhetjük egy pillanatra sem,

hogy nem Grál-lovagokkal párbajozunk, hanem aljas gazemberekkel, sunyi mészárosokkal törünk kopját; eredményeket csak úgy csikarhatunk ki tőlük, ha rendkívüli keménységgel, ravaszsággal, okossággal, szívóssággal vértessük föl magunkat.

Bármit kívánunk elérni a nemzetközi porondon, bármiféle megoldást keresünk a magyar problémákra, **kiindulásul meg kell szívlelnünk néhány axiómát**, mert ezek nélkül meddő küzdelemre leszünk kárhoztatva.

– **Kis népek, nemzeti kisebbségek egyedül képtelenek eldönteni sorsukat** (vagy csak súlyos véráldozatok árán); viszont az áhított nyugalom, stabilitás és világbéke csak úgy valósítható meg, ha a kicsik is részesülnek belőle, azaz szabadságot, függetlenséget (vagy önrendelkezést), teljes jogegyenlőséget élvezhetnek.

A nagyhatalmak érdeke és egyben kötelessége az igazság s a történelmi jogok érvényesítése, akár hatalmi szóval is.

– Magyarország külpolitikai prioritásait (elsőbbségi sorrend) éppen fordítva kell meghatározni: **legfontosabb az összmagyarság helyzetének megnyugtató megoldása**

,
csupán utána lehet jószomszédi viszonyról, együttműködésről gondolkodni bármelyik országgal, míg az euroatlanti (és egyéb) integráció csak harmadsorban jöhet szóba. Ebből következik, hogy magyar véreink magukra hagyásával szarvashiba volt a NATO-ba lépünk, s nem kevésbé volt bűnös cselekedet az EU-hoz való csatlakozásunk.

– A magyarok sok évtizedes „eurokonform” lapításánál számos nemzetiség sokkal jobb eredményeket ért el, radikálisan durva módszerekkel. **A jelenlegi passzív, eseménykövető magyar diplomáciát egy harcos, megelőző, offenzív, sőt agresszív külpolitikával kell felváltanunk.**

A szomszédjainkkal megkötött egyoldalúan lemondó (a határmódosításról stb.), ugyanakkor az elcsatolt magyarságnak cserébe semmit sem garantáló

alapszerződéseket azonnali hatállyal fel kell mondanunk

(hivatkozva arra, hogy a többségi nemzetek még a bennük foglalt minimális kisebbségvédelmi téziseket is rendre fölrugták!), s ha szükséges, az utódállamokkal

a külképviseleti kapcsolatokat is meg kell szakítanunk

(a világ előtt ezért mindenütt őket elmarasztalva, a magyar népcsoportok folyamatos üldözése miatt!).

– A rendezések fölvetésekor Magyarországnak hivatkoznia kell a nagyhatalmak bűnösségére (meglehetősen következetes, támadó hangnemben, egyáltalán nem „könyörögve”!), hiszen a trianoni békerendszer az ő kapitális vétkeik, balfogásaik, szándékos rosszindulatuk nélkül nem jöhetett volna létre. Ugyanakkor **be kell nyújtanunk a számlát azért, hogy a magyarság eddig mindenütt békésen tűrte az őt érő hátrányos következményeket**

’
és állandó vesszőfutása ellenére sem nyúlt fegyverhez, ill. mellőzte a „terrorakciókat”; vagy talán az igazság érvényesítése végett nekünk is az írek, baszkok, albánok, csecsenek, palesztinok, kurdok stb. lényegesen több hasznót ígérő eszközeit kellene bevetnünk?

– Az igazság akkor is igazság, ha átmenetileg veszít pozícióiból; a hazugság és igazságtalanság akkor is az marad, ha sunyi manipulációkkal ideig-óráig győzedelmeskedik. **Szomszédjainkkal szemben a jog és igazság mindenütt a mi oldalunkon áll**

’
tehát a világközvélemény megnyerése érdekében folytatandó igen bátor s nagyszabású propaganda-hadjáratban nekünk elég valódi történelmünkre, ősjogainkra hivatkozni, viszont mindenütt kíméletlenül le kell lepleznünk ellenségeink történelemhamisításait, brosúráik, adataik hazug jellegét, a magyarság elleni jogtiprásait, és ki kell emelnünk, hogy amíg a történelmi Magyarország mindenkor biztosította kisebbségei zavartalan fejlődését, addig **a mesterséges utódállamokban a magyarság halálra van ítélve.**

– A további magyarellenes sérelmeket tárgykörük szerint csoportosítva számon kell tartanunk, orvoslásuk érdekében szüntelenül **fel kell lármáznunk a nemzetközi fórumokat**, ill. diplomáciai, pénzügyi és gazdasági úton

közvetlen megtorlást kell alkalmaznunk

(pl. termékeik visszadobása, határátlépésük megszigorítása, valutájuk leértékelése, integrációs törekvéseik megvétózása stb.). Nyilvánvalóvá kell tennünk, hogy

a területi revíziót elsődlegesen nem mi vetjük fel, hanem szomszédjaink gyűlölködése és embertelen viselkedése

;
ugyanakkor úgy kell tálnunk a Nyugat felé, hogy ez az európai béke és stabilitás egyedüli záloga, vagyis

ha korábban hibáztak, legalább utólag enyhítsenek rajta.

(Ne felejtsük, a Nyugatnak s az USA-nak nincs bűntudata vagy „lelkiismerete”, annál inkább önző érdekei!)

– Elengedhetetlen az anyaországban folytatott **erőteljes Trianon elleni belső propaganda**, a z igazság föltárása, tudatosítása és tanítása, a magyar nemzettudat és történelmi tudat megszilárdítása, továbbá az életszínvonal emelése, a gazdaság és honvédelem gyors fejlesztése, technikai és személyi feltételeinek javítása. A politikában alapkövetelmény

a jogfolytonosság

(1944 óta megszűnt!)

visszaállítása

,
ill. annak kimondása, hogy hatékony nemzetépítés csak

ősi Alkotmányunk, a Szentkorona-eszme

(a magyar államiság és alkotmányosság őrzője, örök és hatálytalaníthatatlan) és a

Szent Korona

(mint legfőbb birtokos és közjogi méltóság, ugyanakkor élő személyiség és Isten országának jelképe, a vallási-nemzetiségi ellentétek feloldója stb.) jogainak, szerepének teljes elismerésével lehetséges. Szűz Mária (a Magyarok Nagyasszonya) és a Szent Korona oltalmát élvező,

erőt, magabiztosságot sugárzó Magyarország vonzó példájával

bizonyára a trianoni átokkal megbirkózni képtelen,

vicsorgó szomszédjainkat is jobb belátásra bírja,

ami népszavazások esetén már fél győzelem számunkra.

– Nemzetközi fórumokon **a lehető legalaposabban indokolt, maximális követelésekkel álljunk elő**

. Az elérhetőnek véltnél mindig többet akarjunk, hogy szükség esetén legyen miből engedni; a semmiből már nincs mit föladni. Módszeresen gyűjtsük össze a nemzetközi szerződéseket, egyezményeket, az országok közti megállapodásokat, az állami alkotmányokat és kisebbségi törvényeket, s válogassuk ki azok számunkra kedvező, precedens értékű paragrafusait, melyekkel mondandónkat alátámasztjuk, ill. támadhatatlanná tesszük. Ugyanakkor az ellenséges szomszédjaink által elkövetett jogsértések, szerződésszegések, negatív diszkriminációk föltárásakor is hivatkozhatunk rájuk.

– A magyar állampolgárság minden magyart (az emigrációs szórványmagyarságot nemkülönben!) megillet, bárhol is éljen. Elcsatolt nemzetrészeinknek sokkal komolyabb védelmet nyújthatunk, ha kettős állampolgársággal bírnak. Nem törődve a szomszédok tiltakozásával, **a magyar állampolgárságot és útlevelet mindenkinek meg kell adnunk, aki kérvényezi.**

Azonban ez nem lehet jogcím senkinek szülőföldje elhagyására, viszont érezhető könnyebbiséget jelent pl. a határátkeléseknél (esetleges vízumkötelezettség alóli mentességet is!). Amiképp mi fenntartjuk a jogot, hogy beleszólhassunk az összmagyarság életébe, kisebbségi testvéreink (s az emigráció) is kapjanak erre jogosítványokat az anyaország vonatkozásában (pl. a választójog valamilyen formában történő megadásával; ehhez persze megfelelően módosítani kell az alaptörvényt és a választási törvényt). Nagy melléfogásnak ítéljük

a Magyar Koalíció és az RMDSZ időnkénti szerepvállalását a szlovák, ill. a román kormányban; mert az előzetes feltételek és garanciák kikötése nélküli elvtelen csatlakozás nem más, mint

a magyar érdekek tudatos feladása, azaz nemzetárulás

;

ráadásul kormánytényezőként e szervezetek semmivel sem érhetnek el többet, mint

ellenzékben, viszont kockáztatják azt, hogy a szélsőséges sovinszták minden nehézségért őket okolják. Azt is aggasztónak tartjuk, hogy a felvidéki és a délvidéki magyarság ennyi párttal, szervezettel is megosztja önmagát, ahelyett, hogy ilyen válságos időkben egyetlen nemzeti érdekképviselőbe tömörülne.

– Nem szabad elfogadnunk az olyan véleményeket, hogy fájjaljuk ugyan, de a kérdéses területeket lakosságcserekkel, betelepítésekkel s egyéb kényszerekkel már megosztották magyar jellegűktől, ezért az új „realitások” méltányolásával csupán ésszerű kiegyezésekre kell törekednünk. Ellenkezőleg, **a népszavazásokból az elmúlt 90 évben erőszakkal, céltudatosan odatelepített „jöttment” lakosságot szigorúan ki kell zárni**

’
s mindent meg kell mozgatni visszaköltöztetésük érdekében. Az olyan tündérmeséknek sem dőlhetünk be, hogy majd az EU-s integráció úgyis eltörli („légiesíti”) a határokat, ezért fölösleges mindenféle területi változtatás. Ha a határok a jövőben „láthatatlanná” válnak, s ilyenformán mindegy, hogy az Egyesült Európában egy-egy országrész hova tartozik, akkor miért ne térjenek ismét hozzánk (vagyis az egységes Kárpát-medencéhez), ahova évezredek óta amúgy is jogosan tartoztak?

– **Egyetlen államnak és népnek sem lehet valódi érdeke, hogy a jelenlegi feszült, törvénytelen és anarchikus állapotok fennmaradjanak;** az önrendelkezés elve, a trianoni sokk feloldása s a magyar revánstól való páni

félelem is megköveteli az igazságos, méltányos területi és etnikai rendezés végrehajtását. Tapasztalataink szerint arra hiába számítunk, hogy az utódállamok akár a legkisebb földdarabról önként lemondanak a javunkra (sőt hangosan méltatlankodnak a magyar „szemtelenység” ellen még egy egyszerű autonómiatörekvés láttán is!), inkább kockáztatják, hogy egy történelmi fordulatban minden zsákmányukat elveszítsék. Bármely föderáció, regionális csoportosulás vagy

európai globalizáció csak akkor lesz életképes, ha a tagországok a teljes egyenjogúság alapján, szabad akaratukból s a kölcsönös előnyök reményében csatlakozhatnak hozzá

;
tehát ha nincs köztük gyűlölet, viszály, ellenségeskedés vagy kisebbségérzés. A magyar még mindig Közép-Európa legerőteljesebb nemzete, ezért

Magyarország lojális együttműködése nélkül a politikai és gazdasági újjáépítés sem a Kárpát-Duna-medencében, sem Európában nem valósítható meg

.

A) A trianoni rendezés számunkra legkedvezőtlenebb, az utódállamok számára viszont legkedvezőbb módja

a magyar

autonómiarendszer

(önkormányzás)

kiépítése.

Ennek fokozatai:

a személyi

(szórványvidékeken),

a kulturális

(teljes iskolahálózat, egyetemek, egyházi intézmények, művelődési otthonok, színházak stb. – kötelező utódállami támogatással; valamint korlátlan anyanyelvhasználat)

és a területi

(többségi magyar tömbök esetén) autonómia, ill. ezek vegyes kombinációja. Eddig – papíron – két ilyen létezett (Vajdaság és Székelyföld), ezeket is megszüntették, s belátható időn belül nem is tervezik hasonló engedélyezését. Ismerve ellenségeink „húzd meg, ereszd meg” játékait, számtalan szöszegését és szisztematikus beolvasztási törekvéseit, még a legtökéletesebb, alkotmányosan és törvényileg garantált, számon kérhető autonómiákat sem fogadhatjuk el megoldásként. (Belátjuk azonban, hogy elszakított véreink speciális helyzetüknél fogva ennél többet egyelőre nem mernek követelni.) Ilyen langyos és kétes eredményt hozó tervezetet felelős magyarországi vezetés még ideiglenesen sem támogathat (arra hivatkozva sem, hogy az érintettek is ezt akarják!),

ennél mindenképpen többet kell elérnünk. Az autonómiákat csak úgy tartjuk

megvalósíthatónak, hogy a teljes revízió

(azaz Nagy-Magyarország visszaállítása)

után mi adjuk meg a hozzánk került nemzetiségeknek.

Európa jövője szempontjából föltétlenül ez a változat lenne a legszerencsésebb.

B) Az egykori magyar területek önálló, független államokat alkotnának (Felvidék, Kárpátalja, Erdély, Délvidék)

,

mintegy

beékelődnének a Csonkaország s a megszállók közé. Ez némileg kedvezőbb az

A

-változatnál, de szintén nem állítaná helyre a Kárpát-medence földrajzi, vízrajzi, gazdasági, katonai és kulturális egységét, továbbá folytonos féltékenységhez és marakodáshoz vezetne az anyaország s az utódállamok között, a mind nagyobb befolyás megszerzése végett

.

Elfogadhatatlan a dolog azért is, mert a magyarság

továbbra is mindenütt kisebbségi kiszolgáltatottságba kerülne

(a tótokkal, ukránokkal, oláhokkal, rácokkal szemben), így megmaradása, fejlődése nem lenne biztosítva. A 4 tervezet közül ez a legproblémásabb s leghipotetikusabb (legutópisztikusabb), valószínűleg a nagyhatalmak is elzárkóznának előle, ezért nekünk sem szabad – a meggondolásán túl – jelentős energiát fordítanunk a kivitelezésére.

C) Részleges területi revízió, nagyjából az etnikai határok meghúzása. Itt határozottan le kell szögeznünk, hogy alapként szigorúan csak az 1920-ban fennálló etnikai-nemzetiségi összetétel jöhet szóba (tehát eleve elvetjük az utódállamok „telepítéspolitikája” nyomán bekövetkezett természetellenes „realításokat”!). Ennek végrehajtása úgy történhet, hogy a tömbmagyarságot s az 51 %-os magyar többségű részeket vita nélkül visszacsatoljuk, a vitatható, jelentős magyar kisebbségű területeken pedig nemzetközileg ellenőrzött népszavazásokat rendezünk, kizárva minden ellenséges nyomásgyakorlást és tisztességtelen befolyásolási kísérletet. Ennek nyomán hozzávetőleg (a bécsi döntések s a magyar katonai visszafoglalások utáni) 1942-es állapot állna helyre, esetleg valamivel többet szerezhetnénk vissza; ezzel **Magyarország területe kb. 180-190 ezer km²-re növekedne**

Hazafias magyar csoportok körében talán

ez a változat bír a legnagyobb támogatottsággal,

s a Trianon igazságtalanságait, gáztetteit elismerő, semleges nemzetközi politikusok is ideális megoldásnak tarthatják.

Kétségtelen előnyei, hogy az etnikai-nemzetiségi viszonyokat a lehető legkorrektebben rendezi

(ami utólagos, kölcsönös lakosságcserével tovább javítható!),

biztosítja a magyar nemzetrészek túlnyomó többségének visszatérését, megmaradását és Magyarországon belüli szerves fejlődését, ugyanakkor viszonylag homogén nemzetállamok jönnének létre, tehát mi is

kevés nemzetiséggel „gyarapodnánk”;

az sem mellékes, hogy „véglegessége” ellenére is nyitva hagyná a kaput egy későbbi teljes visszacsatolás előtt. Ez a területrendezés nemzetiségi vonalon a lehető legigazságosabb, valamelyes gyógyírt jelentene a 96 éves magyar gyászra, egy csapásra mindenütt

megszüntetné a trianoni pszichózisokat,

lehetővé tenné, hogy ellenséges szomszédjainkkal békés partneri kapcsolatokat ápoljunk (a barátság azért túlzás!), s az eddigi feszültségek feloldásával kitágulna a tér a gazdasági-kulturális emelkedés előtt, az időzített etnikai bomba hatástalanításával egész Európa rengeteget nyerne.

Hátrányai, hogy még mindig nem állna helyre a Kárpát-medence szerves egysége, de a magyar igazságérzet is csorbulna,

hiszen ősi területeink jelentős része továbbra is idegen megszállás alatt maradna.

A megvalósítás esélye igen csekély,

óriási ellenállásba ütközik, azonban egységes, eltökélt, erőszakos fellépéssel nem lehetetlen. Ez a variáció összmagyar támogatásra érdemes,

ugyanakkor ennél kevesebbel nem szabad beérnünk.

D) A totális vagy teljes revízió, azaz a mindent vissza (beleértve Várvidék-Burgenland, Fiume és Horvátország is!).

Előnyei, hogy visszanyernénk egész őshazánkat, így igazságérzetünk hiánytalanul kielégülhetne, a Kárpát-medence egysége

is minden téren megvalósulhatna,

Magyarország jelentős középhatalomként végre megmutathatná, mire képes a saját erejéből. Magyar oldalon megszűnne a trianoni átok, földődna a 96 éves sokk, s egy példaértékű (de nem önmarcangoló!) kisebbségi politikával valamennyi (kb. 50 %) nemzetiség jólétet, szabadságot,

igazi otthont és hazát találna nálunk, valamint az eddiginél egy lényegesen magasabb színvonalú kultúrkörbe kerülne.

Magyarország rövidesen felzárkózna az európai élvonalhoz,

s szellemi kapacitásait, szerencsés fekvését, kiváló adottságait okosan felhasználva, gyors szaporodással pár évtizeden belül akár a kontinens vezető nagyhatalma lehetne.

Hátrányai, hogy a szomszédok „kisemmizve” éreznék magukat

(mint mikor a rablótól elveszik a zsákmányt!),

nem szűnne a gyűlölet és az ellenséges aknamunka

az immár tekintélyes arányú hazai kisebbség bujtogatása; a trianoni pszichózist pedig fölváltaná a Trianon előtti általános irigység. E változat végrehajtásának, kiharcolásának

esélye majdnem semmi, isteni csodát igényelne

Európában senki sem támogatná, s valószínűleg egy minden idegen zsarolással dacoló színmagyar kormány (hol van ma ilyen?) sem merne belevágni. Ennek ellenére jómagam (mindig szerettem a kihívásokat, a reménytelen ügyeket) erkölcsileg csak ezt tudom elfogadni véglegesnek, s nyilván derék őseink is e mellett voksolnának. Átmenetileg hajlandó vagyok a

C

-variánsért is síkraszállni, de soha nem feledve a végcél.

Tengernyi értelmetlen küszködés, szüntelen pokoljárás, állandó lelki kínlódás jutott és jut a magyarságnak széles e világban. **A határokon innen és túl egyaránt végveszélyben vagyunk!**

Arat köztünk a halál! **Mindez Trianon rettentő**

gyümölcse!

Annak a

bánatfának sorsverte termése, melyet 96 éve vérünkkel s könnyünkkel öntözünk; és amelyet halálunkra szövetkező esküdt ellenségeink ültettek a vén Európa kellős közepébe. Bármilyen mélyek a gyökerei, bármilyen vastag és kemény a törzse, ki kell vágnunk, tövestől ki kell szaggatnunk, ha élni akarunk.

Ha pillanatnyilag nem is tehetjük meg, amit szeretnénk, legalább álljunk mindenkor

ugrásra készen! Árpád apánk egyetlen épkezléb maradéka sem tűzhet maga elé vonzóbb és szentebb célt, mint eltaposott hazánk, karóba húzott népünk megmentését. Dolgozzunk tehát minden erőnkkel, teljes reménységgel a jobb sorsra érdemes Magyarország felvirágzásáért, az

ördögi cselszövással elhódított nemzetrészek és szülőföldjük visszaszerzéséért! A magyarok Istene világosítsa meg elménket, és bátorítsa szívünket ebben az életre szóló, gyönyörű küzdelemben!